

χείρισις τῆς περιουσίας των θά μεταβή εἰς τὰς
χεῖρας τοῦ κράτους. Ἐξ εἰκοσιτεσσάρων ὅσα
ὑπῆρχόν ποτε ἐπὶ τῶν γειτνιαζόντων βράχων,
τέσσαρα μόνον διατηροῦνται νῦν· καὶ ὅποι οἱ
τρόφιμοι των ηρίθμουντο εἰς τοὺς μέσους αἰώνας
κατὰ ἑκατοντάδας, νῦν ἀνευ δυσκολίας δύνανται
νὰ χωρέσωσιν εἰς τρίτης θέσεως βαγόνιον. Τέσ-
σαρες καλδύγηροι μένουσι μόνον ἐν τῷ Ἀγίῳ
Στεφάνῳ, καίτοι εἰς τὴν ἐκκλησίαν ηρίθμησα
στασίδια διὰ 42 καὶ ἐν τῷ προνάῷ ἡ νάρθηκ
δι’ ἄλλους εἰκοσιεπτά.

Τὰ κτίρια τοῦ Ἅγιου Στεφάνου δμοιάζουσι κατὰ τὸν ρύθμον μὲ τὰ τῶν ἄλλων μοναστηρίων,

ἀχρήστων κελλίων ἀνοιγομένων εἰς παλαιὸν διάδρομον· εἴτα δὲ κυριώτερος ζενών, οὗτις ἐδόθη εἰς ημέας, εἰς οὐ τούς τούχους εἶνε ἀνηρτημέναι αἱ εἰκόνες τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλίσσης τῶν Ἑλλήνων, καὶ τινα δωμάτια, ὅπου ὑπάρχουσι κλίναι καὶ στρώματα πρὸς χρῆσιν τῶν ζένων. Ὅπάρχει γραφική τις ἀνωμαλία εἰς τὴν ἔξωτερικὴν πρόσοψιν καὶ εἰς τὴν διάταξιν τῶν μοναστηρίων τούτων, εἰς τὰς ἐρυθρὰς πλίνθους τῶν στεγῶν των, εἰς τὰς μικρὰς λιθοστρώτους αὐλάς των καὶ τοὺς θαλωτοὺς διαδρόμους των, πρὸ παντὸς δὲ ἄλλου εἰς τὴν ιδιόρρυθμον οἰκοδόμησίν των ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν βράχων, ὅπου ἐγέρονται.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ

κατά τι ήττον αξιόλογα. Την πάροχους δύο βυζαντινούς έκκλησίαι, μία παλαιά και μικροτέρα αιώνοδομή, περιλαμβάνουσα ζωγραφίαν, ἐφ' ης σημειούται τὸ ἔτος 387· καὶ ἡ κυρίως ἔκκλησία λιθόκτιστος, ητις, ως ὅλαι αἱ ἑλληνικαὶ ἔκκλησίαι, συνίσταται ἐκ παραλληλογράμμου καὶ ἐπικειμένου θόλου. Τοιχογραφίαι δὲν ὑπάρχουσιν ἐνταῦθα, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου ὑπάρχει λεπτῶς ἐπεξειρηγασμένον εἰκονοστάσιον, θαύμα ἀνθρωπίνης τεχνογνοίας, καὶ περιέχει τέσσαρας ιερὰς εἰκόνας ὃπισθεν οὐέλων· ὅγκωδης ὁρειχάλκινος πολυέλχιος, δῶρον προσφέτου εὐλαβείας ἀπὸ τοῦ 1867, κρέμαται ἀπὸ τοῦ θόλου καὶ μικρότεραι λυχνίαι ἀπὸ τῆς ὁροφῆς. Προσκυνητάριά τινα ἴστανται γύρω κατασκευασθέντα τὸ πάλαι, ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις τῆς Μονῆς, ἐκ ξύλου καὶ ἐξ ἑλέφαντος ποικιλτά· καὶ ὁ ἀρχιερατικὸς δὲ θρόνος εἶναι ἀριστούργημα ξυλογλυπτικῆς. Άλλαχοῦ τῆς Μονῆς εὑρίσκονται τὰ μαγειρεῖα, αἱ ἀποθῆκαι καὶ σειρὰ δεκαεξ

Απὸ τοῦ ἔκωθεν τοῦ Ἀγ. Στεφάνου ὁροπέδίου μεγαλοπρεπεστάτη θέα ἔξπλουται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν. Ὑποκάτω ἐκτείνεται χλοαζόυσα ἡ θεσσαλικὴ πεδιάς, καὶ ἡ λευκὴ τῶν Τρικάλων ακρόπολις ὑφύουται διάγονον ἀπωτέρῳ. Τὸ ὄφιοειδὲς φεῦμα τοῦ Πηνειοῦ φωσφορίζει εἰς τὸν μυχὸν τῆς κοιλάδος, καὶ τῶν ἀμπέλων αἱ πράσιναι φυλλάδες ἀντίθεσιν ἀποτελοῦσι μὲ τὰς ἐρυθρὰς στέγας τῶν οἰκιῶν τῆς Καλαμπάκας. Ὄταν τὸ ὅμιλον καταλείπῃ τὴν πεδιάδα καὶ ἀρχίζῃ ν' ἀναβαίνη, σκηνογραφικὴ ποικιλία βουνοῦ καὶ λόφου ἐκτείνεται πρὸ αὐτοῦ. Κατ' ἀρχὰς εἴνει πράσιναι καὶ δασώδεις κλιτέες: εἴτα ἡ πιτυόφυτος σειρά τοῦ Κοτζιάκου μετὰ λευκῶν γραμμῶν χιόνος εἰς τὰς κορυφὰς ὑπεράνω καὶ περατέρω σειρίδια ἐπὶ σειράτες ἀσπίλου χιόνος, ὁπόθεν ἀπωτέρῳ ὁ Τυμφρόστος ἀνυψοτοὺς ἐπτακισχιλίους καὶ ἔξακοσίους πόδας τοῦ ἀναστήματός του πρὸς τὸν οὐρανόν. Πρὸς βορράν τὴν μεγάλην σειρά τοῦ Ηίνδου μιγνύει